

Наше ЖИТТЯ

РІК ВИДАННЯ 1-й
Газета виходить
щотижня

ОРГАН ЦЕНТРАЛЬНОГО ПРАВЛІННЯ УКРАЇНСЬКОГО ТОВАРИСТВА ГЛУХИХ

№ 10 (36)

П'ятниця, 8 березня 1968 року

Ціна 2 коп.

МІЖНАРОДНЕ СВЯТО ТРУДЯЩИХ ЖІНОК

8 березня — День міжнародної солідарності трудящих жінок всіх країн в їх боротьбі за демократію і соціалізм, за рівноправність і національну незалежність, за мир у всьому світі.

Міжнародний жіночий день був встановлений 8 березня 1910 року на 2-й міжнародній конференції жінок-соціалісток у Копенгагені. Цей день ввійшов в історію як початок великого громадського руху, що має величезне значення для боротьби народів за волю і справедливість.

У нашій країні день 8 березня проходить, як всенародне свято жінок. Ми вшановуємо славних дочок Вітчизни, невтомних будівників комуністичного суспільства.

Велика Жовтнева соціалістична революція принесла жінкам рівні права з чоловіками у громадському і суспільному житті, відкрила перед ними двері до навчання, творчості, дерзання. З перших же днів Радянської влади Комуністична партія і особливо Володимир Ілліч Ленін спрямовували увагу на те, щоб жінки стали активними будівниками нового життя, гідними вихователями молодого покоління, мали можливість розвинути свої таланти і здібності.

Радянські жінки своїми патріотичними ділами і самовідданістю здобули велику повагу нашого народу. Разом з чоловіками вони самовіддано боролися за владу Рад, героїчно відстоювали здобутки Жовтня в роки громадянської та Великої Вітчизняної воєн, зробили величезний внесок в соціалістичне перетворення Батьківщини.

На відзнаку видатних заслуг радянських жінок в комуністичному будівництві і захисті нашої Батьківщини Міжнародний жіночий день — 8 березня в 1966 році оголошено неробочим днем.

Виховані Комуністичною партією на ідеях марксизму-ленізму, радянські жінки віддають свої сили і знання великій справі перемоги комунізму в нашій країні.

Зараз половина всіх робітників і службовців в СРСР — жінки. Жінки — це 58 процентів дипломованих спеціалістів. Це — 85 процентів працівників охорони здоров'я. 72 проценти працівників освіти. Кожний третій інженер — жінка. В нашій країні мільйони жінок зайнято суспільнокорисною працею.

Нема такої галузі діяльності в промисловості, сільському господарстві, науці, літературі та мистецтві або в керуванні державою, де не було б радянської жінки. Тисячі жінок обрані у вищі органи державної влади — Верховну Раду СРСР. Верховні Ради союзних і автономних республік, а також у місцеві Ради депутатів трудящих.

Заслуги радянських жінок перед Батьківщиною гідно оцінені партією, урядом, народом: тисячі жінок — Герої Соціалістичної Праці і Герої Радянського Союзу, понад мільйон жінок удостоєно урядових нагород. Серед нагороджених є чимало жінок і Українського товариства глухих. Так, монтажниця Харківського ордену Леніна електромеханічного заводу Євдокія Микитівна Стреляна нагороджена орденом Леніна. Напередодні 50-річчя Великого Жовтня орденом «Знак пошани» нагороджено Фаїну Володимирівну Антонову, майстра Львівського учбово-виробничого підприємства № 1 Багато жінок членів УТОГ, які працюють в сільському господарстві, нагороджено медалями «За трудову відзнаку».

Соціалізм високо підняв гідність жінки-матері. Вона оточена всенародною увагою, любов'ю і турботою. За благород-

ну працю по вихованню підрастаючого покоління десятки тисяч радянських жінок удостоєні почесного звання «Мати-героїня», мільйони жінок нагороджені орденом «Материнська слава» і «Медаллю материнства».

Комуністична партія і Радянський уряд роблять все для того, щоб кращим було життя жінок, прагнуть більш повно задовольняти їх духовні потреби. З кожним роком покращуються і побутові умови. В країні здійснюється грандіозне житлове будівництво, створюється широка мережа підприємств громадського харчування і побутового обслуговування, дошкільних дитячих установ.

Програма КПРС, рішення XXIII з'їзду партії звертають серйозну увагу на електрифікацію, газифікацію і механізацію домашньої праці.

Радянські жінки перебувають завжди у перших лавах борців за мир у всьому світі. Разом з усіма жінками вони вимагають негайного припинення агресії США в Південному В'єтнамі, рішуче виступають проти оснащення західнонімецьких реваншистів ядерною зброєю.

Невтомна трудівниця, ніжна мати, розумний друг і порадник для дітей, уважна людина в колективі і сім'ї — радянська жінка завжди вірна світлим ідеалам комунізму, ідеалам волі і незалежності, миру і дружби між народами.

Хай священний вогонь материнської любові повстане у всьому світі проти війни, запалить серця всіх людей на боротьбу за мир і дружбу, за світле майбутнє і щастя наших дітей, за торжество розуму і справедливості.

Честь і слава радянським жінкам — невтомним трудівницям, активним будівникам комунізму, полум'яним борцям за мир!

Честь і слава радянським жінкам — невтомним трудівницям, активним будівникам комунізму, полум'яним борцям за мир!

Євдокія Микитівна Стреляна — робітниця Харківського електро-механічного заводу. Читачу, ти дізнаєшся про ветерана праці з вміщеного на 4-й сторінці газети матеріалу.

МАТЕРІ

Матері всі однакові нескінченими думами
І мозолями рук, сивиною волосся;
Всі подібні плечима, від роботи сутулими:
Скільки горя в житті

Ім нести довелось!

Ваше щастя пройшло за воєнними роками,
Обелісками мітяти ваші муки, ваш біль.
Всю війну ви жили Батьківщини турботами
Із солдатом солдаткою назавжди стали

в стрій.

Як, бувало, боялися ви листочків-

каракулів.

Напишіть, люди, матері, відішліте їй вість —
Дорогого трикутника, що під Курськом
чи Краковом,
Написав помираючи обгорілий танкіст.

Безліч раз ви читаете, хоч напам'ять вже знаєте

Ці солдатські листи в фіолетинках сліз.
Четверть віку ждете та синів виглядаєте,
Хоч про них листоноша похоронні приніс.

З кожним днем ви старієте і ще більше сивієте:

Рани втрат — то невігійний біль.
Як синів-соколів зараз внуків лелієте,
Не вкриваючись снами, голубими, як тінь.

Матері всі однакові нескінченими думами
І мозолями рук, сивиною волосся;
Всі так схожі плечима, від роботи

сутулими:

Скільки горя в житті їм нести довелось!

м. Кременчук.

Ольга ЧОРНОБАЙ.

МАЙСТЕР ВИСОКОЇ ЯКОСТІ

Кращий майстер міського ательє мод «Слов'яночка» — глуха Галина Мефодіївна Василенко.

Жіночі плаття, що виходять з рук Галини Мефодіївни — завжди красиві, добре зшиті. До

того ж вона — одна з кращих в місті майстрів пошиву чоловічих сорочок.

Про відмінну роботу Г. Василенко писала місцева газета «Комуніст». Свої норми виробітку робітниця виконує на 120 і більше процентів.

А про сина Галини Мефодіївни багато хто знає. Він активний учасник самодіяльного колективу Київського палацу культури глухих, актор-аматор.

І. АЛЕКСЕЄВ.

м. Слов'янськ,
Донецька обл.

XIV з'їзд профспілок СРСР

Відбувся XIV з'їзд професійних спілок СРСР — найбільш масової організації трудящих, яка об'єднує у своїх рядах понад 86 мільйонів чоловік.

З'їзд обговорив такі питання порядку денного:

1. Звіт Всесоюзної центральної ради професійних спілок;
2. Звіт Центральної ревізійної комісії;
3. Вибори Всесоюзної центральної ради професійних спілок і Центральної ревізійної комісії.

Член Політбюро ЦК КПРС, секретар Центрального Комітету партії А. П. Кириленко оголосив привітання ЦК КПРС XIV з'їздові профспілок СРСР. З великою увагою делегати і гості вислухали слова партії, звернуті до найбільш масової організації трудящих. Заключені слова привітання зустрічаються громом оплесків.

По першому пункту порядку денного із звітною доповіддю ВЦРПС виступив голова ВЦРПС О. М. Шелепін.

Із звітною доповіддю Центральної ревізійної комісії виступив її голова І. О. Новиков.

З доповіді мандатної комісії стало відомо, що на XIV з'їзді профспілок обрано 4561 делегата. Це в десять раз більше, ніж їх було на першому Всесоюзному з'їзді профспілок, 50 років тому, через два місяці після перемоги Великого Жовт-

ня. Чисельність членів профспілок з того часу зросла більш як у 42 рази.

Серед делегатів — 2230 робітників, понад 100 передовиків колгоспного виробництва, шістьдесят учених, багато діячів культури і мистецтва.

Делегати активно, по діловому обговорили звіт Всесоюзної центральної ради професійних спілок і Центральної ревізійної комісії.

Делегатів і гостей з'їзду вітали представники профспілок ряду зарубіжних країн.

XIV з'їзд професійних спілок одностайно прийняв резолюцію на звітну доповідь ВЦРПС.

Потім делегати прийняли постанову про часткові зміни в Статуті професійних спілок СРСР.

Від імені з'їзду було надіслано вітальний лист. Центральному Комітету КПРС.

Таємним голосуванням обрано нові склади Всесоюзної центральної ради професійних спілок і Центральної ревізійної комісії.

На цьому XIV з'їзді професійних спілок закінчив свою роботу.

На пленумі ВЦРПС, що відбувся, обрано президію у складі 27 чоловік.

Головою ВЦРПС пленум обрав О. М. Шелепіна.

ПАРТИЗАНСЬКА РОЗВІДНИЦЯ

Багато похмурих днів у темряві і нестатках прожила Федора Демидівна Будько ще за часів панської Польщі. Дні, осяяні променем сонця, вона зазнала лише тоді, коли її рідне волинське Полісся осінню 1939 року було возз'єднано з Радянською Україною. Тепер її діти могли вільно ходити до рідної школи і вчитись безплатно. Перед всією сім'єю відкрився шлях до світла.

Її чоловік — Гаврило Данилович Будько, колишній батрак, як й інші селяни, став господарем села. Незабаром його було обрано головою сільської Ради депутатів трудящих.

Гаврило Данилович разом з дружиною ще на початку 1940 року почав організовувати в селі колгосп. Та недовго продовжувалось мирне щасливе життя. Віроломний ворог раптово напав на нашу Батьківщину. Сім'я Будьків була змушена кинути мирну працю і взятись за зброю, щоб битись з підступним ворогом. Так уся сім'я, брати Гаврила та їх вірні друзі опинилися в партизанському лісі.

Гаврило Данилович стає командиром партизанського загону, а Федора Демидівна варить партизанам їсти, лає одяг, а коли призвичаїлась трохи до лісового краю, теж активно почала боротися з воро-

гом. Федора стає партизанським зв'язківцем між українськими і білоруськими партизанськими загонами, зокрема такими, як ім. Кутузова та ім. Сергія Лазо.

Бувало так, що іноді Федора Демидівна брала з собою 14-річного сина і, вдаючи з себе селянку, яка йде з хлопчиком на релігійне свято або просто жебрачити, збирала дані про ворога по селах. Ходила вона і до міст Любешова та Пінська.

Усі розвідувальні дані негайно передавалися у штаб партизанського загону, а потім по ворогу наносилися відчутні удари. Та ось гітлерівці через своїх лазутчиків довідалися, що партизанський табір розташований у Пословському лісі.

Одного пожежного березневого дня, коли оніг іскрився і блищав під сонцем, партизанські постові, що охороняли табір, побачили, як у напрямку від села повзуть по снігу фашисти.

По тривозі партизани негайно організували оборону табору. Всім тим, хто не мав зброї, було наказано відійти в глибину лісу.

Але ворог був занадто близько і мав велику кількісну перевагу. І хоч партизани мужньо захищались, все ж відійшли до лісу. В землянках змушені були залишитись лише

хворі та слабі жінки з маленькими дітьми.

Озвірілий ворог, увірвавшись до землянок, вчинив жахливу розправу. Живим залишився лише один хлопчик, якого мати перед своєю смертю чудом врятувала...

Ця жахлива трагедія не пройшла безслідно і для Федори Демидівни Будько, хоч вона разом з своїми дітьми і деякими партизанами встигла сховатися у лісових хащах.

Рятуючи дітей від холоду, вона обморозилась і захворіла на запалення мозку, від чого і залишилася на все життя глухою.

Чоловік її, Гаврило Данилович, пізніше загинув смертю героя, захищаючи Батьківщину.

Зараз Федора Демидівна а Будько разом з своєю наймолодшою дочкою Любою живе у селі Зарудчі Любешівського району і працює в колгоспі імені В. І. Леніна. Вона — член УТОГ. Про неї піклуються тут, всі її поважають.

Спогади Федори Демидівни про часи фашистської окупації змушують і старих, і молодих ще більше любити свою Батьківщину і віддавати належну шану всім тим, хто боровся за її честь і свободу, не шкодуючи життя свого.

М. ГЛОДІН.

Наш нештат. кор.

м. Луцьк.

9 БЕРЕЗНЯ 1814 РОКУ НАРОДИВСЯ
Т. Г. ШЕВЧЕНКО

Луна с днєпровских круч
Как будто с песней в лад
«Ревет и стонет Днепр
Сердитый ветер вербы гнет».

Его ли бури не хлестали?
Его ли ураган не рвал?
А он живой на пьедестале
И никогда не умирал.

С. ОЛЬГИНА.

На фото: картина члена УТОГ, художника О. Саєнка, створена з незвичайного матеріалу — кольорової соломки.

НАШІ ПЕРЕДОВІ

ВИРОБНИЧНИЦІ

Л. ГАВРИЛЕНКО — швея Садгорського УВП. Бере активну участь в громадському житті колективу підприємства.

◆◆◆◆◆

Н. Садова — ливарниця пластмасових виробів Київського дослідного підприємства УТОГ. Норми виробітку виконує на 140 процентів.

ГАРЯЧЕ СЕРЦЕ

Про Євдокіма Денисовича Середу з села Опішня на Полтавщині, учасника революційних подій на Україні, читачі газети «Наше життя» вже знають. В дні 50-річчя Радянської України його в числі інших було нагороджено медаллю «За відвагу» за участь у визволенні Полтавщини від ворогів революції та за допомогу в зміцненні молодой Радянської влади в роки громадянської війни.

Але цікава біографія не тільки в Євдокіма Денисовича, а й в його дружини — Євдокії Василівни.

Тяжким було її життя. Була наймичкою. А в буремні роки революції стала першою активісткою серед жінок Опішні. Допомогала всім, чим могла, роботі серед жінок, що були тоді темними, затурканими, не знали нічого крім печі та дітей. Так довгий шлях пройшла Євдокія Василівна. Шлях від жебрацької і страшної долі наймички до прекрасної вільної долі радянської жінки — рівноправної господарки всіх народних багатств. А головне багатство її — роботящі руки,

звичні до праці, добре, чуїне серце. Цими руками в січні 1918 року був зроблений перший червоний прапор Опішнянського волревкому. А сталося це так.

Тільки-но створеному волревкому потрібен був прапор. А дістати його було нелегко. Дістати червоне полотнище для прапора було в ті роки важкою проблемою. З великими труднощами було знайдено яскраво-червону матерію. «Давайте ще й вишинею полотнище», — сказала Євдокія Середя. Дівчата погодилися. З великою любов'ю, вкладаючи в роботу все своє вміння, вишивали вони прапор. Шили вечорами, при поганому світлі. Часу невисігало. Але скоро робота була закінчена, і запалав, замайорів над волосним ревкомом червоний прапор. І всі читали слова, вишиті на ньому руками жінок: «Пролетарі всіх країн, єдналися!». А трохи нижче великими літерами: «Вся влада Радам!»

Н. АКСЮК.

Наш нештат. кор.

м. Зінків,
Полтавська обл.

На Житомирському УВП робітниця шиють дитячі швейні вироби, які користуються у населення великим попитом.

На фото: група швей-оверлочниць (зліва направо) В. Пекер, М. Кидонь, В. Матковська, майстер дільниці Л. Люльченко, Т. Шин.

Фото І. Щербанюка.

ДІВЧИНА З НИЖНЬОГО

дівчинка, яку назвали Леною. Це було 21 травня 1942 року, коли Україну тимчасово окупували німецько-фашистські загарики.

В лиху годину тяжких випробувань, що випали на долю глухонімих, рідних маленької дівчинки, викликаних війною, багато чого довелося пережити сім'ї, в якій за чотири роки до народження Оленки вже встигли пожити на світ її старший братик Вова, а через три роки — брат Миколка. В 1943 році п'ятирічний Вова від струску мозку втратив слух.

Тяжким було життя сім'ї Довгань у роки війни. Та й перші часи після війни нелегко було зводити кінці з кінцями. Суворі роки післявоєнної розрухи давали себе відчувати.

В 1946 році народився молодший брат Олени — Ваня, але і його спіткало нещастя: у віці одного року він теж втратив слух. Оглухла у шість років і Оленка. Таким чином, на всю сім'ю тільки один Коля був чуучим. Як то кажуть в народі: прийшла біда — відчиняй ворота. Одне нещастя за одним звалювалося на плечі Федора Довганя і його дружини.

В 1948 році шестирічну Оленку відправляють до школи-інтернату для глухих дітей у Піщанському районі, з якої через п'ять років переводять у Немирівську школу, де вчився її молодший брат Ваня.

Таким було дитинство Олени Довгань, дівчини з села Нижній Ольчадаєв, Україна, що стогне під фашистським чоботом, але не здається. Тяжке життя в перші післявоєнні роки, особливо у рік неврожаю, втрата слуху, смерть брата Коля... Тяжке дитинство...

Але життя йшло. Країна лікувала рани, нанесені війною. Піднімалась з руїн і рідна Україна.

В 1953 році у Немирівській школі-інтернаті одинадцятирічна Оленка виявила великі здібності. Вона ще в Піщанській школі у шестирічному віці краще за всіх вміла танцювати. І тепер, в Немирові захопилася танцями. Любила вона й українську літературу. Вчителька Ніна Андріївна нарадуватись не могла на свою ученицю.

В 1956 році після закінчення сьомого класу Олену Довгань переводять до Київської школи-інтернату. Тут Олена потрапляє до класної виховательки Галини Львівни Худолевич — вчительки російської та української літератур. Чотирнадцятирічна Олена вже бере участь у шкільних спектаклях, танцює, декламує вірші.

Літературу Олена полюбила всім серцем. Цю любов зуміла прищепити їй Галина Львівна — вчителька сувора, вимоглива, але чуйлива серцем.

Особливо полюбила дівчинка українські вірші та пісні. І не один раз намагалася виконати мімічно пісню про рушничок Андрія Малишка: «Рідна мати моя, ти поцей не доспала...»

У 1961 році Олена закінчила 12 класів київської школи і поступила на УВП-1. Перед де-

БУВАЄ, живе людина якимось легко, просто і безтурботно. Дивись на неї — величезний шлях пройшла, а згадати нічого і поділитися нічим. Бо в голові рівнина, як на отій асфальтовій дорозі. Та й нині, коли все довкола буває, квітне, вона не живе, а тліє. Гляне справжня людина та й скаже: нудне таке життя, нікудишнє. Проста тобі сірatina.

У Фаїни Володимирівни інше життя. Повне тривоги і неспокою. Повне творчості і натхнення. В тому житті було стежок багато, стрімких і покругованих, не асфальтом покритих, а буграми та вибоями вселення. Шлях, який пройшла ця ще зовсім молода жінка, — то сторін-

ка з історії нашої соціалістичної дійсності, яку завжди згадуватимуть і з якої завжди братимуть приклад майбутні покоління.

Вона стоїть біля стола. Струнка, висока. У цеху стрекоту-

линка». І ми чекали, розглядаючи конвеєр, вздовж якого сиділи Фаїни вихованці. У білих халатах. І кожна своїм ділом зайнята. Відірветься від машини котрась, випростається на мить та й знову за своє. Бо

від Єревана. Та коли треба, то й відстань не може стати на перешкоді.

Школа. Вчителі. Учнівський колектив. Все це було для Фаїни новим, досі не знайомим. До нього треба було звикати, з цим

Працювала деякий час на цій посаді. Але, кажучи відверто, думками була завжди у цеху серед подруг, саме там, де виблискують під електричним освітленням швейні машини, де лоскоче пальці різнокольорова тканина...

Манила Фаїну в цех невидима сила. Сумувала вона за отим цехом. Прийде, бувало, стане збоку і стоїть. Дивиться довго, про щось думає. Може, про те, як, приїхавши у Львів, вона вперше завітала на підприємство, як першого дня сіла за машину і поклати теплу долоню на холодний метал коліщат? Тут вона виростає, змушнена. Тут її навчили майстерності старші, досвідчені товариші. Та хіба ж її місце бути інструктором? Пішла до директора: «Хочу назад, хочу в цех». Спорт? «Так я ж і так люблю його, але тільки в цех, до людей. А з ними після роботи у спортзал чи на спортивний майданчик. Так краще!»

Фаїна Антонова, яка, здавалося, ще зовсім недавно була рядовою робітницею і шила плані, снечодяг, сорочки, став тимчасово бригадиром. Тимчасово не тому, що їй не довірили. Ні, сама завагалася. Звідки у неї з'явився сумнів, що вона після трирічної перерви не зможе бути такою, як раніше. Адже керувати людьми, значить бути насаперед їх порядником і помічником.

І Фаїна Антонова уподобала неспокійну працю бригадира. Потім її призначили змішним майстром цеху. І тут вона виявила себе з найкращого боку. Про швейний конвеєр Антонов, про те, як її колектив завоював звання бригади комуністичної праці і як зараз працює над достроковим виконанням п'ятирічного плану, на Львівському УВП-1 розповідають з великим бажанням.

50-річчя Радянської влади, ювілейні дні нашої Батьківщини дали настрів робітницям, покличали їх до нової творчої праці. Саме тоді вони з великою радістю дізналися про нагородження Фаїни Антонові орденом «Знак пошани».

Торік у сім'ю Фаїни прийшла ще одна радість: її син, маленький Сергієк, пішов у перший клас середньої школи. Бо ж Фаїна Антонова не лише передова трудівниця, комуніст, але й чудова мати.

І. ГАЙ.

Спец. кор. «Нашого життя», м. Львів.

КРУТИМИ СТЕЖКАМИ

чуть швейні машини. Десь щось гупає, стукає. А їй байдуже. Для неї — тиша. Руками перебирає тканину, і все наодинці із своїми думками. Торкнули рукою — рвучко голову повернула. Усміхнулася. А очима ніби відповіла: «Зачекайте хви-

лину хвилину розрахувала. І гайнувати її не збирається.

Та ось у Фаїни випав вільний час. Можна послухати і розповідь про її життя. І знову вона усміхається тепло, привітно, саме так, як це буває, коли серце огорнуте теплом. Про що ж сказати? Може, про те, що народилася в тому місті нашої Батьківщини, що пострілом «Аврори» оповістило світові про початок нової ери на земній кулі, що народилася саме там, де можна милуватися білими ночами?

Та як вона мало знає свій Ленінград. Важко навіть відповісти, чи запам'ятала взагалі оті білі ночі? Малою була. А коли тільки-тільки стала розуміти дійсність та навчилася трохи розпізнавати оточення, як почалася Велика Вітчизняна війна. Забаряніло небо над містами і селами. Перетворилося воно в поле жорстокого бою і над Ленінградом. А незабаром ворог став загрожувати рідному місту блокадою. Саме тоді Фаїна разом з братом і матір'ю змушена була переїхати за гірський краєз Кавказький, у сонячну Вірменію.

Назавжди закарбувалися в дитячій пам'яті ті дні, що нагадували скрізь, навіть тут, у Єревані, про фронт. Потім погнали ворога, і людьми оволоділа перша радість перемоги. Зразу ж якось полегшало на серці. І хоч багато чого не було, у багато чому доводилося собі відмовляти, кожен думав про завтрашній день, який мав бути кращим.

Думала про своїх дітей, про їхнє завтра і мати Фаїни. Треба було далі вчити дочку, бо час летів невтомно. Може статися так, що потім нічим вже лихові не зарадиш. А вчити, виявляється, не так просто, коли довкола спеціальних шкіл майже не було. До того ж на руках була ще одна мала дитина. Все ж такі люди допомогли їй влаштувати Фаїну в Армавірську спеціальну школу глухих дітей. Далеченько це

треба було зживатися, ріднитися, щоб потім, через кілька років, розстатися назавжди і поринути в життя трудове, кипуче.

Вісім років промайнуло, як один день. Та багато чого вони дали Фаїні. Вона оволоділа грамотою. Її навчили трохи шити. І вона могла з гордістю сказати матері, що має спеціальність швеї, хоч насправді ця майстерність прийде до неї набагато пізніше, саме тоді, коли вона переїде з батьками до Львова.

Окрім любові до праці, навчання, у дівчинки було ще захоплення спортом. Не пригадує вже з якого часу. Чи то з раннього дитинства, чи може трохи пізніше. Тільки їй дуже було до вподоби легка атлетика, волейбол, баскетбол. І на ниві спортивної слави ходила поруч з нею. Спершу в Єревані на республіканських змаганнях серед чуючих Фаїна завоює на штовхання ядра перше місце. Переселившись у Львів, виїжджає у складі збірної команди України на спартакіаду народів СРСР, яка відбулася у 1956 році, де добивається значних успіхів.

1957 рік став для Фаїни знаменним саме тим, що її слава прогрімала в Мілані на VIII міжнародних олімпійських іграх серед глухих з легкої атлетики. Команда країни Рад посіла тоді перше місце. Фаїна особисто завоювала дві золоті медалі. Потім спортивні ігри у Фінляндії, США. І звітні Фаїна також повертається переможцем, завоювавши срібні й бронзові медалі.

Захоплення спортом і спортивні досягнення не були для Фаїни самоціллю. Без праці, без уміння працювати з нею не було б спортсмена. Саме спорт давав їй силу до роботи, робив з неї людину, всебічно розвинену, життєрадісну, сильну. Правда, їй одного разу запропонували стати інструктором фізкультури на учбово-виробничому підприємстві. Погодилася.

М. Юрченко — швея Дніпропетровського УВП, ударниця комуністичної праці.

Несучи трудову вахту третього року п'ятирічки, вона виконує змінні завдання на 120 процентів.

в'ятнадцятирічною дівчиною відкрилася головна сторінка в житті. Три місяці вона навчалася, потім стала швеєю масового пошиву одягу.

З тої пори пройшло всього кілька років, але Олена Довгань так змінилась, що її важко й впізнати. Вона — член місцевому, ударник комуністичної праці. Норму виконує на 125—130 процентів. Через її моторні руки проходить багато напівкомбінезонів, халатів, ватних брюк. А виконавши свою норму, вона ще допомагає тим, хто відстає. Її бригада під керівництвом майстра Тамари Шелкової бореться за звання

ровського. На республіканському огляді в 1965 році Олену було відзначено за виконання ролі Гізели у п'єсі «По тонкому льоду» — Г. Брянцева.

І ось остання її значна робота: в ювілейному спектаклі «На світанку», присвяченому 50-річчю Великого Жовтня, вона виконала роль мадам Енно — дружини французького консула.

У залі разом з усіма глядачами їй гаряче аплодують два її брати, які також живуть і працюють в Києві.

Перенесемося на хвилину до репетиційної кімнати Палацу культури, де іде підготовка

ОЛЬЧАДАЄВА

бригади комуністичної праці. Але не тільки на виробництві Олена виявила себе як активістка. Вона і в гуртожитку не сидить без діла. Тут Олена провадить мімічні читання художньої літератури, провела диспут «Дівчата з передмістя» і навіть переказала глухим зміст книги Т. Драйзера «Дженні Герхардт».

А по суботах і неділях Олена або організовує в гуртожитку ігри та розваги, або йде на лижну прогулянку у Пушу-Водицю.

Та особливу активність виявила Олена у Київському палаці культури глухих, де з 1961 року незмінно бере участь у Народному самодіяльному театрі, а в останні роки — і в естрадному колективі. Неодноразово виїжджала Олена з колективом у райони Київської області, де виступала у сценках та пантомімах. Багато хто з глядачів пам'ятає її в пантомімі «Ворона та лисичка» по байці І. Крилова.

Окрім участі в одноактних спектаклях, таких як «Небо і ад» — П. Меріме, Олена виконувала характерні ролі у п'єсах «Хочу вірити» — І. Голосовського, «Гроза» — О. Ост-

роєвського. На республіканському огляді в 1965 році Олену було відзначено за виконання ролі Гізели у п'єсі «По тонкому льоду» — Г. Брянцева.

І ось остання її значна робота: в ювілейному спектаклі «На світанку», присвяченому 50-річчю Великого Жовтня, вона виконала роль мадам Енно — дружини французького консула.

У залі разом з усіма глядачами їй гаряче аплодують два її брати, які також живуть і працюють в Києві. Перенесемося на хвилину до репетиційної кімнати Палацу культури, де іде підготовка

до естрадного концерту, присвяченого Міжнародному жіночому дню 8 березня. Ми побачимо тут Олену, яка мімічно виконує свою улюблену пісню про рушничок: Рідна мати моя, ти ночей не доспала І водила мене у поля край села, І в дорогу далеку ти мене на зорі проводжала, І рушник вишиваний на шастя дала... А в рідному її селі Нижній Ольчадаєв на Вінничині зажили світлим і радісним життям батьки Олени, до яких вона часто їздить у гості, особливо по святах. Колгоспний тесляр Федір Довгань і його дружина задоволені своїми дітьми. Всі вони сумлінні трудівники, активні будівники нового життя.

А Олена? Найбільшою радістю в її житті була участь в ювілейному фестивалі. І тепер вона мріє показати своє мистецтво не тільки киянам, а й глядачам інших великих міст.

Щасливої дороги, Олена! Бажаємо тобі великого щастя в житті і нових творчих успіхів!

І. САПОЖНИКОВ.

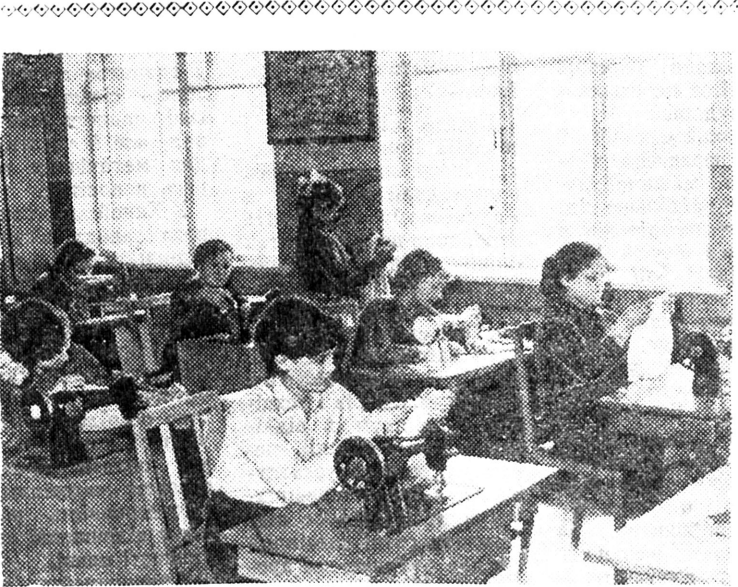
УСМІШКИ НА ОБЛИЧЧЯХ

Зима ще господарює, а сонце кожного ранку піднімається все вище і вище. На небі — жодної хмариночки. Ласкавий сонячний промінь стелить вулицями золотаву доріжку і ніби вітається з кожним, хто йде по вулиці, бажає людям доброго, щасливого, радісного дня.

Поспішають люди. Для кожного починається трудовий день. Ось група дівчат поспішає на швейну фабрику. Серед них

і глухі — Женя Олофіренко (її брат закатований фашистськими загартниками за участь в партизанському русі. Іменем його названа школа № 4, де він вчився), Валя Погоріла, Люда Бердіярова, Ніна Яструбова, Катя Романько, ударниця комуністичної праці Віра Луценко.

У кожній робітниці на обличчі грає усмішка. Радісно на серці у дівчат.

У Київській спеціальній школі-інтернаті для приглухованих дітей багато уваги приділяється виробничому навчанню. На фото: урок праці в швейній майстерні.

На фабрику індпошиву поспішають інші дівчата — Шура Латиш, Катя Суворова, Валя Козловська, Таня Бишевська, Женя Малют, Віра Ковальова. Це їхні дівочі руки одягли багато людей в нове красиве вбрання. І немає для них більшої нагороди, ніж щира вдячність.

А учасниця республіканської паради передовиків сільського господарства — членів УТОГ Саша Рекуненко, свинарка колгоспу ім. Чкалова Петровського району, почала свій трудовий день ще вдовіти. Доглядає вона більш, як 400 голів свиней. Успіхами її пишаються колгоспники.

Готувить насіння ранніх овочів колгоспниця того ж колгоспу Ганна Котенко. Треба, щоб в магазинах вчасно з'явилися редиска та зелена цибуля.

І всі зустрічають новий день щирою, радісною усмішкою. Бо найбільше щастя на землі — вільна праця для себе, для свого народу.

Л. ОВЧАРЕНКО.

м. Олександрія, Кіровоградська обл.

наше Життя 3

8 березня 1968 року.

ВАЖЛИВА І ПОЧЕСНА СПРАВА

О шостій годині вечора розпочинаються заняття у Запорізькій вечірній школі глухих. За партами сидять 112 учнів. З них — половина дівчат.

— Бувають випадки, — говорить директор школи Д. Мілер, — коли деякі учні пропускають уроки, але в цілому відвідування краще, ніж у минулому році. Ті, хто добре вчиться, і на підприємстві показують зразки праці. Це — тт. Косинський, Рудченко, Кир'янов, Макарова, Липинов, Куликова, Боровий.

Бути викладачем у школі глухих — справа нелегка. Але наші педагоги виявляють багато чуйності, терпіння. Якщо учню не все зрозуміло, пояснюють знов. Близько 20 років трудяться тут педагоги Є. Марущенко, Р. Петровська. Багато років працюють в школі також Б. Киреев, В. Якімова, З. Се-

ребренікова, А. Прутко. Багато їх колишніх учнів поступили в технікуми. Серед них — Г. Вельчев, М. Манько, А. Ю. Топчів, В. Ткач, О. Карпов та інші вже закінчили технікуми і працюють за спеціальністю.

Справа одержання глухими середньої освіти ускладнюється додатковими причинами. Наприклад, відсутністю підручників. Ця проблема заслуговує уважного вивчення.

Але, незважаючи на труднощі, вчителі з честю виконують покладені на них обов'язки. Ведуть вони й активну громадську роботу. Все це допомагає виховувати глухих трудивників, відкриває перед ними двері у прекрасний світ знань.

С. МОРДУШЕНКО.

Наш нештат. кор.
м. Запоріжжя.

Приємно після занять пройтися лісом на лижах.

На фото: учениці виробничого навчання Львівського УВП-1 на лижній прогулянці.

Фото І. Щербанюка.

Чемпіонка УТОГ 1968 р. з лижних гонок на 5 км Г. Нестеренко (Суми).

Аматорський кінофільм про просту робітницю

Євдокія Микитівна Стреляна, робітниця Харківського електромеханічного заводу, як відомо, була нагороджена орденом Леніна. 40 років працює вже вона на цьому заводі.

Зрозуміло, що, створюючи фільм про неї, не можна було обмежитись показом лише теперішнього її життя. Треба було простежити весь життєвий шлях, який привів її до вищої урядової нагороди, до високої відзнаки її самовідданої праці. Автору сценарія і режисеру довелося витратити багато часу для того, щоб вибрати з її сторінок життя основне, найголовніше, найхарактерніше.

Потім, звичайно, почалися пошуки виконавців. На роль Євдокії Микитівни було обговорено десятки кандидатур. І раптом знайшли. Це була Олександра Безцінна. «Та це ж молода Стреляна», — скрикнув режисер фільму А. Росинський, як побачив її.

Багато довелося попрацювати. Виконавиця головної ролі часто зустрічалася з Є. Стреляною. Це допомогло їй краще зрозуміти характер, глибше

ввійти в образ, який треба було відтворити на екрані.

У тих кадрах фільму, де героїня була ще малою, знімалась Зіна, дочка О. Безцінної, учениця другого класу.

1923 рік... Голод та жебратство гонять людей на пошуки заробітку. Але наш народ під ке-

„ДОЛЯ ЖІНКИ“

рівництвом партії більшовиків починає піднімати країну. Її економіку і культуру. Для глухих дітей були створені інтернати нового типу.

Навчання в школі, потім в ФЗО, перші радощі та гіркоти. Так починається життєвий шлях Євдокії Стреляної.

Пізніше, ставши дорослою, вона показує зразки праці, стає ударником. І раптом — війна... «Всі на захист Батьківщини! Все для фронту!» Ось гасла тієї пори. В тяжкий час, під бомбами, не доїдаючи, працювала.

Євдокія Микитівна, допомагаючи фронту продукцією оборонного заводу. І ось нове горе. Ворог підходив до Харкова. Завод було евакуйовано. Поїхала і Євдокія. І знов праця, праця, праця... Все для перемоги! Все для фронту!

І як сяяли обличчя робітників заводу, коли прийшла радісна звістка: наші війська перейшли у наступ. Харків звільнено. На той час Євдокія Микитівна мала вже Почесну грамоту Верховної Ради УРСР, якою була нагороджена за ударну працю. Нагороджена вона також і медаллю «За доблесну працю в Великій Вітчизняній війні 1941—1945 рр.»

Отаким коротко зміст фільму. Зйомочна група — тт. Левіц, Світлорусов та інші — виїжджала для зйомки фільму в село. У фільмі було знято багато людей. Вклали ми в нього немало праці. І тому дуже задоволені тією високою оцінкою, яка була дана фільму, — він одержав першу премію на Республіканському фестивалі любительських кінофільмів глухих.

Ми намагалися у рамках кінематографії відобразити життя чудової радянської жінки. І як це нам вдалося — нехай скаже глядач.

І. МІНДЕЛЬ.

Автор сценарію фільму
«Доля жінки»,
м. Харків.

Коротко

Цікаво пройшов у Луцькому клубі глухих вечір, присвячений нагородженню грамотами Оргкомітету фестивалю самодіяльного мистецтва УРСР учасників Республіканського фестивалю художньої самодіяльності, присвяченого 50-річчю Великого Жовтня.

Н. ЧУПАЛОВА.

В Одеському будинку культури глухих засвітився «вогник», присвячений спортивній роботі. На «вогнику» зустрілись спортсмени — чемпіони і рекордсмени Українського товариства глухих і фізкультурники, які роблять перші кроки у спорті.

Гаряче були зустрінуті виступи старих спортсменів-утоговців, які побажали молодим фізкультурникам успіхів в наступних змаганнях.

Ю. ГЕР.

Редактор В. ПІТЕНКО.

АДРЕСА РЕДАКЦІЇ

м. Київ-5, вул. Червоноармійська, 76, тел. 67-38-43.
«НАША ЖИЗНЬ» — орган Центрального правління Українського об'єднання глухих.

Київ, друк. УВП-3.

Зам. 216—5065, 68 р.

У Київському палаці культури глухих створено кімнату-музей. З художнім смаком виставлено більш як 1000 різноманітних експонатів, які розповідають про діяльність Київської організації УТОГ за 50 років Радянської влади.

На фото: в кімнаті-музеї біля стенду подарунків.

Фото П. Гальченка.

НА ТРУДОВОМУ ФРОНТІ ДРВ

Щоб відвідати цехи Ханойського механічного заводу, довелося пересікти канали і гори, поля і джунглі, подолати шлях не в одну сотню кілометрів. Це зайняло кілька днів. З виробництвом в одному з цехів нас знайомив головний інженер заводу Ле Хюен. Відповідаючи на запитання, головний інженер говорив:

— Труднощі? Їх дуже багато. Але ми справляємося з ними і навіть підвищуємо продуктивність праці. За минулий рік надійшло більше тисячі раціоналізаторських пропозицій... Тут, на заводі, майже фізично відчуваєш і непомірний тягар війни, і незламну стійкість та героїзм людей. Війна проти американських агресорів торкнулася всього життя ДРВ. Воюють не тільки зенітники і ракетники, артилеристи берегових батарей, льотчики і транспортники. Весь народ відстоює свободу і незалежність своєї батьківщини.

За жорстокістю та інтенсивністю бомбардування американської авіації мирних міст і сіл перевершують війну західних держав проти фашистської Німеччини. Але американці дорого платять за нечуваній розбій — більш як 2750 їх літаків не по-

вернулись на свої бази.

Демократичній Республіці В'єтнам ці бомбардування теж завдають чималої шкоди. Бомби і ракети падають на порти, вугільні кар'єри, заводи, електростанції, майстерні. Тому там, де можливо, підприємства евакуйовані, розосереджені.

Заводи, фабрики, майстерні перебазувались в села, джунглі, гори — за десятки, а іноді й сотні кілометрів. Нерідко вони розташовуються в гірських печерах, де раніше жили кажани та чорні пантери. Все це створює великі труднощі.

Ханойський механічний завод — первенець в'єтнамського машинобудування. Це найбільше підприємство не тільки в ДРВ, але і в усій Південно-Східній Азії. Воно випускає верстати, устаткування для інших заводів і транспорту. Завод споруджений з допомогою Радянського Союзу в 1958 році. Близько 70 радянських спеціалістів брали участь в будівництві і пуску цього підприємства, в налагодженні виробництва.

Особливо велика дружба у в'єтнамців з колективом московського заводу «Красный пролетарий». Мені показали лист, надісланий недавно радянськими друзями. «Ми, краснопроле-

тарці, — говориться в ньому, — радіємо з ваших успіхів у будівництві нового життя, пишаємося героїчним в'єтнамським народом, який веде самовіддану боротьбу з американським імперіалізмом. У дні місячника радянсько-в'єтнамської дружби всі робітники, інженери-техніки, працівники і службовці заводу з любов'ю виконують замовлення для вашої республіки. Десятки тисяч найважливіших токарно-гвинторізних верстатів готові до відправки на підприємства вашої країни».

Багато інженерів і техніків Ханойського механічного заводу вчилися і проходили практику в Радянському Союзі. Не випадково цей завод став одним з найважливіших центрів ДРВ по підготовці національних кадрів. Тут створено курси з вузівською програмою, на яких підготовлено уже 70 інженерів і техніків; є технікум з відділеннями механізації, металургії, електроустаткування, а також профтехучилище. Вони уже підготували сотні спеціалістів для в'єтнамської промисловості.

В умовах війни готувати кадри нелегко, але справа ця не припинялась. Щороку тисяча чоловік проходить на заво-

ді підготовку або перепідготовку.

Ханойський механічний завод став символом плодотворного радянсько-в'єтнамського економічного співробітництва, родоначальником інших підприємств. У гірському районі Тханьхоа я побував на заводі сільськогосподарського машинобудування. Його директор Нгуен Ван Фіеу з великою гордістю показував верстати, виготовлені на механічному заводі в Ханой. На цьому підприємстві працює чимало робітників і спеціалістів, які пройшли практику теж у Ханой. Завод у Тханьхоа поставляє не тільки сільськогосподарські машини кооперативам, але й устаткування для механічних майстерень в повітах.

У Ханойського механічного заводу в'єтнамські підприємства запозичують досвід організації виробництва і оплати праці. В тому ж Тханьхоа секретар заводської парторганізації Во Тунг розповідав, як підприємство освоїло систему почасової, а потім і відрядної оплати праці, як створило матеріальну зацікавленість робітників у підвищенні продуктивності праці.

Американська авіація особливо запекло бомбардує шляхи, мости, переправи. Потрібні величезні зусилля для того, щоб забезпечити нормальну роботу транспор-

ту. Самовіддано працюють ударні ремонтні загони молоді і ті, хто вночі наводить мости і парони, а на день їх знімає. Перевозити народногосподарські вантажі доводиться з великими труднощами. Тому природно, що багато евакуйованих підприємств і цехів обростають додатковими службами, непотрібними в мирний час. Зате цим досягається певна їх автономність.

Для виробництва предметів народного споживання — мила, солі, сірників, чаю, гончарних виробів — збудовано місцеві підприємства. Вони виникли навіть там, де раніше їх будівництво вважалося економічно невигідним. Завдяки цьому населення одержує необхідний мінімум товарів по твердих цінах. В організації підприємств на місцях чимала роль належить Ханойському механічному заводу.

Іде війна. Про це тут свідчить все: і траншеї біля заводів і фабрик, і верстати в сільських хатинах, і цехи, перебудовані на випуск воєнної продукції. Під бомбардуваннями з повітря та обстрілами з моря, переборюючи нестачу сировини, електроенергії, продовольства, робітничий клас Демократичної Республіки В'єтнам героїчно бореться також і на трудовому фронті.

А. ВАСИЛЬЄВ.

Ханой — Москва.